

КАРЛ МАЙ

ДЖО БЪРКЪРЗ, ЕДНООКИЯ

Превод от немски: Веселин Радков, 1979

chitanka.info

1.

„УБИВАЩИЯТ ОГЪН“

На брега на реката Бигхорн гореше малък огън и край него седеше самотен човек, облечен като трапер. Дълга сива коса се спускаше по широките му плещи; великанската му фигура излъчваше спокойствие и отпуснатост и само будният му поглед издаваше, че нищо около него не може да му се изплъзне.

Току-що беше привършил вечерята си, която се състоеше от няколко печени риби, и бе запалил калюмета си. После сложи още малко дърва в огъня, зави се в одеялото си и легна да спи.

Мястото, където се бе настанил, беше тихо и уединено. Тук реката се разливаше като езеро и образуваше няколко тесни и дълбоки заливчета, в едно от които ловецът бе слязъл на брега и бе завързал кануто си. Вече се смрачаваше, но все още можеха да се доловят сериозните, дълбоки и меланхолични гласове на вековната гора.

Самотният човек се вслушваше във вечерните химни на гората, в онова тихо, но сонорно нежно шептене на вятъра, което сякаш идваше от ниско настроените струни на еоловата^[1] арфа. То ни обкръжава отвсякъде, чува се от всички страни и човек не може да каже къде започва и къде са неговите ноти. Заедно с него се разнасяше и лекият ритъм на пляскането и бълбукането на вълните. Една катеричка се спусна по стъблото на един бряст, огледа непознатия с малките си любопитни очички, след което се върна успокоена в гнездото си. От време на време някоя риба изскачаше над водната повърхност в светлината на огъня и отново падаше в родната си стихия със силен плясък. Горящите клони пращяха в жаравата; една усойница се отдалечи с шумолене; може би лятното ѝ жилище е било тъкмо нейде близо до огъня и сега тя се спасяваше с бягство. Някакъв бръмбар, събуден от първия си сън, се промъкваше с почти недоловимо шумолене през нападалата шума; малко облече от москити танцуваше живо около издигация се стълб дим и издаваше нежно сребристо жужене. Ала внезапно то бе прекъснато от неравномерното и силно

пърполене на голяма и дебела нощна пеперуда, която се вряза с просташка безцеремонност в облачето москити, за което бе обаче веднага наказана: опърли си крилата и падна в пламъците. От другата страна на тесния залив се разнесе гласът на жаба; трябва да беше някой великански екземпляр, защото квакането ѝ спокойно можеше да се нарече рев. Изглежда, че се е почувствувала много засегната от присъствието на трапера, защото не издаваше онова дълбоко „квак!“, изразяващо задоволство, или проточеното блажено „ква-а-к!“, с което един нормално настроен жабешки баритон подава широката си уста над водата, а виковете и приличаха на твърде ядовито джавкане, на недоволено вдигане на шум, лишено от всякакво уважение и деликатност; нейните звуци бяха чисто и просто ругатни и... все пак, чакай, какво беше това?

Жабата млъкна внезапно и се чу как се скри бързо във водата. Беше се подплашила, но от какво? От кого?

Който е прекарал дълги години в „Дивия Запад“ всред хиляди опасности, той умее да разгадава причината за всеки, дори и най-малкия шум в околната природа. Отвъд пропука клонче, изсъхнало тънко клонче, което е било на земята; ловецът долови ясно този шум и колкото и тих да беше, той разбра, че бе причинен от човешки крак. Ако се счупи клонче високо на някое дърво, това няма толкова голямо значение, защото то ще е прекършено или от вятъра, или от някое животно; но ако клончето пропука на земята, съществува вероятността наоколо да се намира човек. А един стар трапер може по този шум да разбере доста точно дали клончето е било пречупено от мекото стъпало на промъкващо се животно, или пък от не толкова леката стъпка на човека. Благодарение на дългогодишния си опит траперът може да определи дори дали шумът е предизвикан от твърдата подметка на ботуша на някой бял или от мекия, еластичен мокасин на индианеца.

Човекът от другата страна на залива беше положително някой индианец, а това не можеше в никакъв случай да бъде утешителна мисъл за трапера.

Който съди справедливо, не може да одобри поведението на белите към индианците. Индианецът също е човек и има своите човешки права; греховно е да му се отрича правото на съществуване и постепенно да му се отнемат средствата за препитание. В конгреса на

Съединените Щати могат да си държат красиви речи, колкото си искат; да изпращат при така наречените „диваци“ агенти и всевъзможни видове „цивилзатори“ — непредубеденият човек винаги ще съумее да различи празните приказки от делата.

Индианецът е бил от незапомнени времена пълен господар на тази страна; притежавал е земята и нейните плодове; живял е на тази земя по свой собствен начин и се е чувствал добре. Нито едно индианско предание не говори за толкова огромно кръвопролитие, каквото е започнало малко след стъпването на белите на тази земя и което продължава и до най-ново време. Първите бледолики са били посрещнати като полубогове, почитали са ги като божества, но тези божества показали скоро твърде човешки или по-скоро нечовешки качества. В Мексико и в Перу били опустошени ливади и ниви, били разрушавани градове и села и страната била превърната в огромна пустош, защото белите разрушили напоителните канали; трескава жажда за злато, предателство и безкрайно себелюбие унищожили живота на милиони мирни хора и лишили историята от по-нататъшното развитие на една своеобразна култура, която имала пълното право и основание за съществуване. А какво е положението в Съединените Щати? Индианецът трябва да умре и следователно ще умре; излишно е да се философства; но ние не бива да съдим за него по сведения от десета или дванадесета ръка, а също така не бива да съдим и по неговите спорадични враждебни действия, за които белите го предизвикват постоянно; човек трябва да отиде при него, да му се довери и да го опознае! Той е въздържан, справедлив, откровен, верен и храбър. Ако са го мамили и лъгали, не трябва да бъде осъждан, когато отвърща със същото. Ако бъде вероломно прокуден от един „резерват“ в друг, тогава не бива да се учудваме, че той не се чувства роден безотечественик, а защитава обещаното му малко късче земя, част от земята, която някога му е принадлежала изцяло. Индианецът загива покрит с хиляди рани, но неговата гибел не е спокойна и мирна; напротив, предсмъртната му борба е ужасна. „Огнената вода“, едрата шарка и други подобни подаръци, получени от белите, не са успели още да сломят силите му. Той, някогашният великан, е все още достатъчно силен, за да унищожи някои от враговете си в страшната си предсмъртна борба. Неговото твърдо предсмъртно ложе са Скалистите планини, в чиито пропасти и каньони се водят последните битки. Той

знае, че племената пуебло, зуни и всички, които се бяха предали и примирили, ще умрат от бавната и безчестна смърт на излиняването и израждането. Но той ще умре като герой с меч в ръката. Всички така наречени мирни индианци изчезват постепенно, без да оставят имената си или спомена за някоя сме ла постъпка. Ала команчите и апачите на юг, и сиусите на север, ще се оттеглят в Скалистите планини, прогонени от саваните си и ще отстъпват крачка след крачка, газейки в кръвта на враговете си, докато бъде убит и последният от тях. Тези битки ще оживяват още дълги столетия в устата на следващите поколения, а за всеки череп, изровен из земята от лопатата на селянина, ще се разказват загадъчни легенди и правнуците на победителите, по-справедливи от своите прародители, ще отдадат полагаемото се състрадание на убития индианец и може би ще трябва да носят бремето на последиците от това убийство...

Сивокосият уестмън^[2] знаеше, че войниците от форт Къстър, който се намираще надолу по течението на реката, се бяха сблъскали неотдавна с един отряд сиуси от племето на тетоните. Червенокожите бяха ловували бизони и според законите на саваната ловът принадлежи на онзи, който първи го е започнал; въпреки това драгуните, които също така искаха да „направят месо“, веднага бяха обявили претенциите си за плячката. Беше се стигнало до сражение и индианците трябваше да отстъпят пред по-добрите оръжия на белите, като оставиха много убити. Можеше да се очаква със сигурност, че сиусите щяха да отмъстят за това нарушаване на мирните отношения; а това сега, когато наблизко долови пропукването на клонче, ловецът имаше пълно основание да бъде нащрек.

Той държеше очите си привидно затворени, но под спуснатите клепки хвърляше пронизателни погледи към другата страна, от където се дочу шумът. На това място заливът беше най-много двадесет стъпки широк и хрусталаците от отвъдната страна се осветяваха ярко от огъня. Човек трябва да има много изострени, обиграни сетива, за да се ориентира правилно при такова положение. Често обаче обикновеният инстинкт върши повече работа от най-изострените сетива. Ето, отвъд бавно се отместиха настрани няколко клончета; появили се две черни искрящи очи, които веднага изчезнаха. Следователно там се намираще някой стар и опитен воин, който се промъкваше към огъня; той знаеше, че в тъмнината може твърде добре да се забележи блясъкът на две очи

и затова ги беше затворил бързо. Пет или шест пъти те просветваха отново, след което отместените клонки пак заеха първоначалното си положение. Червенокожият се беше убедил, че траперът е сам.

Ловецът беше забелязал само очите, но не и лицето и не знаеше дали то е покрито с цветовете на войната, дали съгледвачът бе дошъл тук с миролюбиви или войнствени намерения. Във всеки случай по-добре беше да се допусне по-лошото. Дали беше сам? Дали беше дошъл край реката, за да шпионира? Или наблизо се намираше индиански отряд, който бе забелязал огъня и го беше изпратил да разбере кой лагерува край него? Можеше да се предположи, че индианецът е сам. Обикновено червенокожите изпращат млади хора на разузнаване, за да могат да придобият опит. Но този човек беше възрастен и опитен. Сега той положително се промъкваше около залива, за да се приближи незабелязано до ловеца. След това съществуваха две възможности: ако идваше с мирни намерения, щеше да излезе с горда стъпка между дърветата и да заеме със сдържан поздрав място край огъня, за да каже на бледоликия, че трябва да бъде по-предпазлив. Но ако идваше като враг, животът на ловеца беше в опасност.

Уестмънът изчака известно време, после разтвори одеялото си и без да става или да причини какъвто и да било шум, той го нагласи на земята така, че от разстояние изглеждаше, като че все още има човек под него. След това взе карабината си и пропъзля в тъмнината между дърветата.

Червенокожият трябваше да се приближи от дясно. Белият намери отлично скривалище под няколко растящи гъсто един до друг храсти. При дневна светлина малкият залив можеше да се заобиколи за пет минути, но при царящата тъмнина и при предпазливостта, която трябваше да покаже индианецът, той едва ли можеше да се появи при огъня за по-малко от четвърт час. Това време изтече. Ловецът се уповаваше изцяло на добрия си слух и беше затворил очи, защото другият можеше да забележи фосфоресцирането им. Един съвсем тих, почти недоловим полъх издаде идването му: това не беше шум, а просто въздушно раздвижване, предизвикано от движенията му. И ето сега вече помагаше и обонянието: въздухът донесе до белия един особен и неприятен мирис. Червенокожият беше убил опосум, беше го изкормил и изял. Това животно, спадащо към торбестите животни,

издава отвратителна миризма и индианците го ядат само тогава, когато нямат никаква друга храна. Фактът, че червенокожият не се беше отказал от това печено, беше най-сигурното доказателство, че се намираше по пътеката на войната. За да спести време, усилия и усложнения, той беше измъкнал от хралупата му първия срещнат опосум и беше заситил глада си с месото му.

Сега той се беше приближил дотолкова, че устмънът можеше почти да го докосне с ръка. Той пропълзя бавно и безшумно покрай него, също като някоя змия. Онзи, който не е опитвал такова пълзене, не може да си представи какви железни мускули и стоманени нерви са необходими, за да придвижваш ниско над земята изпънатото си тяло само на върховете на пръстите на ръцете и краката. Ако при това промъкване се използват стъпалата на краката, дланите на ръцете или дори колената, неизбежно ще се предизвика шум. Когато преди малко се беше дочуло изпращяването на клончето, тогава сигурно мускулите на червенокожия са били изморени, вследствие на което бе допрял за момент някое от колената си до земята. Мястото, на което пълзящият се кани да постави пръстите на ръцете си, се проучва предварително грижливо с върховете на пръстите, за да се види, дали няма нещо лесно чупливо. Точно на тези места се поставят после и пръстите на краката. Някои добри стрелци или отлични устмъни остават през целия си живот лоши пълзачи. Тази толкова опасна за неприятеля способност навахите наричат много сполучливо „ла-йа-тиши“ — гледане с пръстите.

Сега индианецът беше вече отминал и времето за действие бе настъпило. Белият остави карабината си под храстите, защото тя щеше само да му пречи, и запълзя след него. Достигна го и бързо се хвърли върху изпънатото му тяло. Сграбчи с лявата си ръка врата му, а с дръжката на револвера си му нанесе удар в тила — червенокожият изгуби съзнание. Сега победителят свали ласото от пояса си и завърза ръцете и краката на изпадналия в безсъзнание така, че да не може да се движи. След като взе пушката си, той отнесе пленника при огъня. Там го сложи на земята и отново разпали жарта, за да може да види точно кога ще дойде на себе си.

Измина доста време, докато той отвори очи. Но въпреки опасното положение, в което се намираше, нямаше нито една единствена черта по бронзовото му лице, която да издава макар и следа

от изненада или уплаха. Той затвори отново очи и остана да лежи безжизнено, като обаче тайно напъна мускули, за да изпита здравината на ласото. В косата си не носеше никакви украшения и беше облечен само с риза, панталони и мокасини — всичко това беше изработено от кожа. В пояса му бяха затъкнати нож и томахоок^[3]: пак там държеше торбичка с патрони и амулета си. Това доказваше, че някъде наблизо бе скрил пушката си, а може би и коня си, за да може да се промъкне безпрепятствено до огъня. Траперът знаеше, че пленникът в никакъв случай нямаше да започне първи разговора и затова го запита на онази смесица от английски и индиански думи, която се употребява по продължението на индианската граница^[4]: — Какво търсеше червенокожият мъж при моя огън?

— Тша-тло! — отвърна той, скърцайки със зъби.

Тази дума произхожда от диалекта на навахите и означава жаба, дрънкало, човек, който говори ненужно, страхливец; следователно тя беше обида, на която обаче ловецът не обърна внимание. Защо този човек си служеше с езика на навахите? Външният му вид издаваше, че беше по-скоро сиус.

— Имаш право да се ядосваш на тази жаба — гласеше отговорът, — защото тя те издаде. Ако не я беше смутил, нямаше да бъдеш мой пленник. Какво мислиш, че ще направя сега с тебе?

— Ни нискии те етсетсо кискай ши — убий ме и ме скалпирай. — отговори той.

— Не, няма да го направя — каза траперът. — Не съм твой враг. Аз съм приятел на всички червенокожи мъже. Плених те, само за да се предпазя от евентуална опасност. От кое племе си ти?

— Ши тенуаи! — Думата „тенуаи“ означава мъже — така се наричат навахите. Следователно той искаше да каже: „Аз съм навах“.

— Защо не ми казваш истината? Знаем езика на тенуаите, ти не го говориш добре. Твоето произношение издава, че си от племето на тетоните. Говори на собствения си език или на езика на бледоликите! Аз обичам истината и няма да я скривам от тебе.

Сега пленникът за първи път загледа ловеца открито и продължително, след което каза:

— Бледоликите дойдоха при нас през Голямата вода. Отвъд нея има светлокоси бледолики, англичаните, и тъмнокоси бледолики, испанците. Ти от кои си?

— Нито от едните, нито от другите — гласеше отговорът.

— Това е добре! Онези са лъжци със светли скалпове и лъжци с тъмни скалпове. Но ти от кое племе си?

— Аз съм от големия народ на джърмънс^[5], които са приятели на червенокожите мъже и никога не са нападали вигвамите им.

— Уф! — извика той изненадан. — Джърмънс са добри. Те имат само един език и едно сърце.

— Познаваш ли ги?

— Не — отговори той. — Но съм чувал за двама прочути ловци, които са воини на джърмънс. Те убиват гризли само с ножа си. Куршумите им никога не пропускат целта; говорят езиците на всички индианци. Те са приятели на червенокожите мъже.

— Как се казват?

— Наричат ги Олд Файерхенд и Олд Четърхенд. Винету, вождът на апачите, е техен кръвен брат!

— Ти би ли изпушил с тях калюмета?

— Те са велики вождове; аз трябва да чакам, докато сами ми предложат лулата на мира.

— Каж ми името си!

— Наричат ме Покай-по — Убиващият Огън.

— Тогава ти си вторият вожд на сиусите от племе то на тетоните!

— Аз съм — отвърна той просто и гордо.

— Чувал съм за тебе! Един вожд на сиусите не бива да лежи пред мене вързан. Свободен си!

Той свали ласото от крайниците му. Освобожденият се изправи, погледна го с голямо учудване и каза:

— Защо ме освобождаваш? Защо не убиеш най-големия враг на бледоликите?

— Защото си храбър и справедлив воин. Станал си враг на бледоликите само затова, защото те самите нарушиха приятелството си с вас. Но съществуват още много велики и многобройни народи на бледоликите, между които немалко са приятели на червенокожите мъже. Не бива да мразиш всички бели мъже, само защото си видял между тях някои, които са били вероломни лъжци. Ти искаше да ме нападнеш, но аз те плених. Скалпът ти ми принадлежеше, но аз те освободих. Нека изпушим лулата на мира и след това да се разделим като братя!

Уестмънът взе лулата си и я натъпка. Индианецът положително се радваше, че си е отървал кожата, но въпреки това тайно се питаше, дали честта му на вожд позволява да приеме предложената му лула от съвсем непознат бледолик. Затова той се осведоми:

— Ти вожд ли си на бледоликите и какво име имаш?

— Убиващият Огън няма защо да се срамува, че е изпусил калюмета с мене. Аз съм Олд Файерхенд.

Индианците са привикнали да посрещат дори и най-изненадващите неща с най-голямо външно спокойствие. Но едва беше произнесено това име и вождът скочи, като извика:

— Олд Файерхенд! Истината ли казваш?

— Нима Убиващият Огън може да бъде надхитрен и победен от някой друг? Нека вождът на сиу седне до мене; или иска да бъдем врагове?

— Ще бъдем братя — каза той с тържествен глас. Твоите врагове са и мои врагове, а моите братя са и твои братя. Ти ще бъдеш добре дошъл във всички вигвами на сиу, а нашият живот ще бъде като животът на един човек; единият трябва да е готов да умре за другия!

От този момент траперът можеше да бъде сигурен, че е спечелил нов приятел, който щеше да бъде готов по всяко време да жертва живота си за него. Той запали лулата, изпусна дим в обичайните посоки и после я подаде на вожда. Той повтори церемонията и мълчаливо доизпуси лулата. Главата на лулата беше направена от свещените находища на глина, които се намираха на север, и всяко облаче дим от нея имаше стойността на клетва към Великия дух, а сключеното приятелство трябваше да се пази до края на живота. Често се сключва приятелство с „бледоликите“ при облаци дим и алкохолни изпарения, но колко струва то? То изчезва веднага, щом се разнесе тютюневият дим и щом се изпарят спиртните пари!

Сега между двамата не можеше да има повече тайни и Олд Файерхенд научи какво е довело Покай-по до бреговете на Бигхорн.

— Воините на тетоните бяха дошли при планинския проход, за да ловят бизони, които обикновено минават оттам — заразказва вождът. — Те имаха добър лов, защото бизоните бяха дошли в голямо количество заедно с жените и децата си; такова голямо стадо не бяхме виждали от много лета. Синовете на тетоните са силни и храбри, затова по земята паднаха убити много мъжкари и женски бизони. Но

тогава дойдоха бледоликите с пъстрите дрехи^[6] и поискаха да им отстъпим бизоните. Те имаха повече пушки от червенокожите мъже. Тетоните се сражаваха, но трябваше да отстъпят, като оставиха три пъти по пет и още трима убити. Имаха ли право бледоликите?

— Не — отговори уестмънът.

— Така мислят и червенокожите мъже. Затова се допитаха до жреца на племето и свикаха голям съвет. Великият дух им обеща победа, ако нападнат подлите бледолики. И ето сега те са на път, за да накажат врага. Воините са се скрили в гората, а Покай-по тръгна на път към форт Къстър, за да научи колко врагове има там и да види какво трябва да се направи, за да се превземат жилищата на бледоликите.

Този сиус виждаше днес Олд Файерхенд за първи път и въпреки това му доверяваше всичко. Нима беше тогава чудно, че ловецът го считаше по-достоеен за своето приятелство, отколкото онези, които (меко казано) бяха предизвикали отмъщението му толкова необмислено? Но нима белият трябваше да остави спокойно да бъде проведено това нападение?

— Ще дойде ли моят брат Олд Файерхенд с мене при воините на тетоните, за да нападнем форта? — попита Убиващият Огън след кратко време.

— Не — гласеше искреният отговор.

— Защо не? Нали изпуши с мене калюмета?

— Аз съм твой приятел, но и бледоликите са мои братя.

Не беше лесно за ловеца да произнесе тези думи. Той веднага чу и последствието им:

— Ти сам каза, че са действали несправедливо и въпреки това твърдиш, че си брат на предатели и лъжци. Зарадвах се, когато научих, че ти си Олд Файерхенд, но сега разбирам, колко е трудно да станеш приятел на един бледолик!

Какво трябваше да отговори белият? Как можеше да обясни на този обикновен туземец, че сега негов дълг е да предупреди застрашените хора за нападението? — Вие искате да убиете бледоликите, защото Маниту ви е заповядал така, нали?

— Да!

— Е добре! Но и аз също трябва да се подчинявам на моя Маниту, а той казва, че единствен той има правото да отмъщава.

— Защо тогава този Маниту не е отмъстил още за своите червенокожи деца? Или твоят Маниту е друг, не е като моят? Убиващият Огън е бил в градовете на бледоликите и е слушал речи на техните проповедници. Чувал ли е Олд Файерхенд тези речи? Онзи, който пролива човешка кръв, също трябва да умре, се казва във вашата книга. Затова и бледоликите във форта ще трябва да умрат! Вашата книга казва, че трябва да се обичаме един друг. Защо бяха убити три пъти по пет и още трима воители на тетоните, като не бяха направили нищо лошо? Вие трябва да се подчинявате на вашите вождове, казва вашата книга. Ако някой червенокож мъж дойде при вас и убие човек, ще бъде убит и той, защото вашите вождове казват, че имат правото да го убият. Но ако дойдете вие при нас и убиете десет пъти по десет от нашите хора, тогава ние нямаме право да ви убиваме, защото според вашите вождове нашите вождове нямали това право. Да не би червенокожите мъже да са крастави кучета или койоти? Има някои бледолики, които не ни смятат за койоти и ти си от тях. Знам, че ми даваш право, но твоята вяра ти повелява да предупредиш злите бледолики във форта. Върви и им кажи всичко!

Той се изправи и втренчи упорития си и тъжен поглед в огъня. Ловецът също стана и попита:

— Къде се намират воините на тетоните?

— Нагоре по реката.

— Колко са на брой?

— Десет пъти по десет, взето три пъти, и още пет пъти по десет.

Никой бял не би отговорил на тези два въпроса с такава откровеност при подобно положение. Олд Файерхенд продължи:

— Аз няма да предупредя бледоликите, защото това ще сториш ти.

— Убиващият Огън ли ще предупреди враговете си? — попита той смаяно.

— Да. Ще седнеш в моето кану и с него ще отидеш до форта. Там ще поискаш обезщетение за избитите ти воители. Ако не го получиш, тогава и аз ще съм си изпълнил дълга и ти ще можеш да нападнеш форта, без да чуеш ни дума от мене.

Червенокожият се загледа замислено пред себе си и каза:

— Те ще заловят Убиващия Огън и ще го задържат.

— Ти си мой брат; обещавам ти, че ще можеш да си отидеш, когато пожелаеш.

— Те са коварни. Ще ти обещаят, но няма да удържат на думата си. Ще можеш ли тогава да защитиш Убиващия Огън?

— Ти да не мислиш, че Олд Файерхенд се бои от тези бледолики? Ако те не удържат на думата си, тогава ще говоря с тях с пушката и томахоока си!

— Вярвам ти и ще отида съвсем сам, но не в твоето кану, а на кон, както подобава на един вожд на сиу. Енок е-и анаш — сбогом!

В следващия миг той изчезна в тъмнината на гората. Това бе направено съвсем по индиански, макар че един европеец би бил на мнение, че много неща са останали неуточнени. Индианецът говори по-малко, но затова пък върши повече.

Сега, разбира се, Олд Файерхенд не можеше повече да мисли за сън, защото трябваше да бъде навреме във форта. Можеше да се очаква, че вождът няма да се забави с тръгването си.

Ловецът изгаси огъня, отвърза кануто и започна да се спуска по течението на реката. Пътуването вървеше бързо и не бяха изминали и два часа от зазоряването, когато се появи фортът, близо до мястото, където Литъл Бигхорн се вливаше в Бигхорн.

След като уестмънът завърза кануто си и изкачи бавно височината, той забеляза някакъв лагер, който беше построен извън оградата на форта, издигната от дълги и заострени колове. Лагерът се състоеше от обикновени колиби, направени от клони, и изглежда, че обитателите му бяха група трапери, защото наоколо се виждаха прерийни оръжия и други предмети, необходими при лова на животни с ценна кожа.

Осем или десет от тези хора се бяха събрали и се упражняваха в стрелба. Бяха заковали малка дъсчица на ствола на едно орехово дърво и на нея бяха нарисували с парче вар кръгче, в което се целеха. Олд Файерхенд се канеше да ги отмине, след като им беше казал „добро утро“, но един от тях се изпречи на пътя му. Въпреки ранния утринен час той вече „ухаше“ силно на бренди и му завика така, като че ли се намираще на една английска миля разстояние:

— Ало, мастър, тук не може да се подминава току-така! Направили сме си стрелбище и се сключват облози. При най-лошо

попадение се плаща всекиму за една пълна чаша и всеки, който се намира извън форта, трябва да участва в състезанието.

Този човек беше изключително отвратителен тип, когото дори и природата не беше дарила с хубост. На всичко отгоре някога трябва да бе участвал в някоя тежка схватка, защото беше получил удар, който беше отнесъл напълно дясната половина на лицето му. Дясното му око липсваше също. Страшно беше да гледаш това лице с неговата брадясала лява половина, а дясната — с цвета на сурово месо.

— Трябва да се участва ли? А кой е наредил така, сър? — попита новодошлият.

— Аз, мастър — отговори той. — Трябва да знаете, че съм предводител на тези почтени джентълмени. Дошли сме при форт Къстър, за да си купим нови муниции и след това ще полонуваме още малко бобри.

— Тогава ви пожелавам успех в работата, сър. Гуд бай!

Той понечи да отmine, но онзи го хвана здраво за ръката.

— Zounds^[7]! Няма ли да останете да стреляте с нас на по чашка? Казах, че всеки трябва да участва!

— Pshaw^[8]! А аз ви казвам, че не искам! — Той го погледна в очите остро и заплашително, освободи ръката си и се отдалечи.

— Ах, един джентълмен, който носи пушкалото си, но не може да стреля! — изсмя се другият подигравателно, при което и другите избухнаха в смях. — Я го вижте! Този недодялан мъжага има ботуши, лъснати като на някой паркетен лъв, а държанието му е като на някой кочиаш на благородник. Все ще го накараме да ни покаже, какво може да направи с лъскавата си пушчица!

Олд Файерхенд не обърна внимание на това дърдорене, а прекрачи отворената врата на форта и веднага поиска среща с майора. Офицерът беше току-що станал от леглото си и го посрещна намръщено.

— Сър, — защо ме безпокоите толкова рано? Какво искате?

— Да ви предупредя!

— Какво означава това?

— Форт Къстър ще бъде нападнат!

— Ах! — извика той уплашено, като пребледня. — От кого?

— От вожда на тетоните. Той е наблизко с триста и петдесет индианци. Съвсем случайно е мой приятел и ми обеща в името на

нашето приятелство засега да се въздържа от враждебни действия. Днес ще посети форта, за да поиска обезщетение. Но ако му се откаже, тогава не отговарям за нищо.

— О-о, впрочем и така няма за какво да отговаряте — отвърна майорът. Беше се свързал от първоначалната си изненада и добави:

— Но тонът ви ми се струва доста особен!

— Аз само възприех същия тон, с който вие започнахте разговора. Срегнах вожда в гората и побързах да ви уведомя.

— В гората ли го срещнахте, сър? Как изобщо е станало така, че сте приятел с вожд на тетоните? Чух, че вчера сте оставили тук коня си и сте наели кану. Това наистина ми се вижда подозрително. Кой сте вие изобщо?

— Името ми е Уинтър, сър, аз съм трапер. Имах желанието да попътувам малко с кану.

— Много странно! Имате ли и други желаниа?

— С индианците са се отнесли несправедливо; направих за форта, каквото можах. Не мога да ви дам по-точни сведения, защото не желая да извършвам предателство спрямо моя приятел.

— А-а, не искате да кажете, къде се намират червенокожите?

— Не.

— Ще ви принудя.

— Pshaw! Не ме е страх! Запознат съм толкова добре с тукашното положение на нещата, че дори обещах на вожда свободно влизане и излизане от форта.

Това беше вече твърде много за офицера. „Сър, вие с ума ли сте си? — извика той. — Противно на вашето мнение ще арестувам вожда; ще остане тук като заложник!“

— Тогава тръгвам с коня си да го пресрещна и да му кажа, че не бива да идва тук!

— Ще съумея да ви попреча да го сторите! — заплаши го той.

— Опитайте се, майоре! На първо място ще застрелям всеки, който се опита да ме пипне с ръка, а освен това ще изпратя в Уошингтън доклад, който ще отрази вярно случката с тетоните. Там ще разберат, че няма защо винаги да се чудят, когато индианците отново грабват оръжията си.

Офицерът втренчи уплашения си поглед в ловеца и когато последният се намери да си тръгне, извика: — Стойте, сър! По този

въпрос мога да предприема нещо едва след като се съветвам с останалите офицери.

— Добре, посъветвайте се и после ми съобщете решението си, дали вождът ще може да напусне свободно форта, или не!

Олд Файерхенд го остави и се отправи към малкото помещение, което беше наел. Там, в обора, стоеше неговият мустанг. Беше си отпочинал достатъчно и сега зацвили радостно, когато ловецът го изведе на двора, за да го оседлае. А той правеше това, защото трябваше да бъде готов за всичко. Натъпка дребните си принадлежности в кобурите на седлото и се върна в стаичката си, за да изчака развитието на събитията.

След известно време изпратиха при него един подофицер със съобщението, че е решено, да се гарантира на вожда свободно излизане от форта.

Стаичката, в която седеше ловецът, се намираше непосредствено до гостилницата. Днес там цареше необичаен шум и той разбра, че този хаос се създава от непознатите трапери. По едно време двама от тях излязоха на двора и поведоха разговор на полувисок глас. Бяха застанали малко настрани от обикновената дъсчена стена, така че той можа да долови няколко накъсани изречения от техния разговор.

— Чудесен мустанг... струва повече от всички наши кранти.

— Чий ли е? — попита другият.

— Сигурно на някой от офицерите.

— Тогава не бихме могли да рискуваме мизерен живот, а... дълго време никакъв улов... проиграхме... Хелминг... може би ще успеем.

— Наистина ли е брат на...

— Сигурно... Бъркърз го познава много добре... от години по горното течение на Шайен Ривър. — добре осведомен.

— Чудесна работа ще... никой само жив, иначе... се разчуе.

В този момент в пивницата отново се вдигна страшен шум, така че повече и дума не можа да се разбере, а не след дълго двамата напуснаха двора. За какво ли бяха говорили? Колкото повече уестмънът се замисляше над чутото, толкова по-подозрителен му се струваше разговорът им. Нещо не трябваше да се разчува и затова някъде никой не трябваше да остава жив. Дали тези хора, предрешени като трапери, не се занимаваха със занаята на бушхедърз, разбойници, които особено обичаха да нападат самотни ферми или пътници, които

прехвърляха планините, натоварени със златен прах, връщайки се от Калифорния? Докато все още размисляше над чутото, отвън на плаца се чува силни викове:

— Червенокож, червенокож, някакъв вожд идва!

Тези викове бяха чути и в пивницата и всички присъстващи изтичаха навън, за да видят индианеца. Олд Файерхенд също излезе и видя наистина, че Убиващият Огън галопираше по височината. Беше съвсем сам, ала по-надалече, може би на около една английска миля; на едно открито място бяха застанали трима конника, откъдето можеха да наблюдават форта.

Днес вождът изглеждаше съвсем иначе. Великолепният му черен жребец развяваше дълга грива, а опашката му почти достигаше земята. Ездачът беше събрал дългата си коса в шлемовидна прическа, а в нея бяха забити три орлови пера, символът на достойнството на вожд. Шевовете на кожените му панталони и на ловната му риза бяха украсени изцяло с косите на убитите му врагове; на пояса му висяха не по-малко от тринадесет скалпа оплетени в плитки, а мантията му се състоеше изцяло от скъпоценната кожа на жълтия плъх, който сега е вече почти измрял. Беше въоръжен с нож, томахоок, двуцевна карабина, както и с лък и стрели.

Когато влезе през портата, всички забързаха към него. Лицето му не беше покрито с бойни цветове, но появяването на един тетон при сегашните обстоятелства бе винаги от важно значение.

Олд Файерхенд се приближи до коня му и му подаде ръка.

— Хос так-шон енок — добро утро! — поздрави вождът. — Идвам сам. Ще може ли Убиващият Огън да напусне форта, когато пожелае?

— Да — отвърна белият. — Обещаха ми.

— Нека моят брат не вярва на всичко, което му кажат! Вождът на тетоните няма да остави оръжията си.

В този момент към него се приближи подофицерът и му каза, че го чакат в заседателната зала, но преди това трябвало да остави оръжията си. Вождът изобщо не го удостои с поглед, а се обърна към своя бял приятел:

— Къде е това място?

— Ще те заведа — каза ловецът.

— Стой! — заповяда подофицерът. — Влизането е разрешено само на вожда.

Олд Файерхенд не каза нито дума, само хвана юздата на жребеца на Покай-по и го поведе към заседателната зала. Това помещение не представляваше нищо друго освен спортната зала на гарнизона, където сега бяха поставени няколко стола. Вождът скочи от коня и влезе вътре. Подофицерът се обади:

— Имам заповед да отведе коня на червенокожия!

— Той е мой! — отвърна ловецът и го поведе към пивницата, пред която го върза за дървения парапет до своя кон и спокойно зачака.

Четирима души бяха застанали на пост пред вратата на залата, а от другата страна на плаца стояха още шестима, които бяха готови да се притекат на помощ при даден знак. Очевидно беше, че се подготвя предателство.

Измина може би около половин час и ето че в залата се разнесе изсвирване. Четиримата пред вратата нахлуха веднага вътре, а другите шестима се отправиха към залата. Всички любопитни, които досега бяха стояли на почтено разстояние, се втурнаха вкупом насам. Олд Файерхенд се метна бързо на мустанга си, хвана юздата на тетонския жребец и яздейки се отправи към залата. Той успя да изпревари шестимата драгуни.

— Get you gone — изчезвайте! Махайте се! — викаше той и провираще конете между тълпата.

Щом стигна вратата, скочи на земята, влезе вътре, като вкара и животните наполовина в помещението така, че задниците им препречиха входа и никой не можеше да влезе. Един поглед във вътрешността на залата бе достатъчен, за да му изясни положението. Изсвирването бе извикало четиримата драгуни, за да обезоръжат вожда и да го пленят. Другите шестима трябваше да се притекат на помощ, но сега не можеха да влязат.

Тетонът беше застанал с вдигнат томахоок в ъгъла, готов да убие всеки, който се докосне до него. Ала очите на всички сега се отправиха към уестмъна.

— Какво е това! Какво искате, сър? — извика му майорът.

— Искам да ви напомня за вашето обещание — отвърна уестмънът. — Обещахте ми, че вождът на тетоните ще може свободно да напусне форта.

— Разрешихме му да влезе свободно.

— Аха! Но не му разрешавате да си излезе свободно, така ли?

— Не, защото чак толкова много не съм обещавал.

— Добре, сър! Покай-по, бите та-таа — ела при мен!

Вождът понечи да тръгне, но майорът извади револвера си, насочи го към ловеца и заповяда: — Вън, или ще стрелям!

— Pshaw! — отвърна му той, като се отправи към него. — Убиващ Огън, кажи на тези хора, кой съм аз!

— Олд Файерхенд! — отвърна индианецът.

— Олд Файерхенд! — повториха като ехо офицерите смаяни. Често голото име върши много повече работа, отколкото самият му собственик.

— Да, мешърз^[9], аз съм Олд Файерхенд — каза уестмънът. — Ще ми повярвате ли или трябва да ви го докажа? Обещах на моя червенокож приятел, че ще напусне форта безпрепятствено и това ще стане. Но разрешете ми преди това да взема участие във вашето съвещание. Убиващият Огън не говори добре английски, а вие не разбирате достатъчно диалектите на сиу; необходим е преводач. И така, да започваме! Дали ще преговаряме с оръжията или миролюбиво, това зависи изцяло от вас!

Някой може би ще си помисли, че с такова поведение ловецът поемаше голям риск върху себе си, но това не беше точно така. Олд Файерхенд познаваше тези хора. Янките имат такова страхопочитание пред името на някой известен трапер, че преговорите започнаха веднага. Благодарение на усилията на Олд Файерхенд вождът се отказа от кръвното изкупление, което беше поискал преди появяването на трапера; беше настоявал за живота на осемнадесет бели — за всеки убит тетон по един бял. Ловецът обаче успя да го склони да приеме осемнадесет карабини и те му бяха обещани от офицерите, въпреки че това беше съвсем противозаконно.

Сега Олд Файерхенд освободи изхода. Нито един човек не беше успял да влезе, защото конете бяха защитавали успешно позицията си със задните си копита. Когато напуснаха залата, от първите редици на зяпачите се разнесе глас:

— Защо не пречукате тази червена мутра? — Кво търси тук между джентълмени? Намажете го с катран и го отъркаляйте в перушина!

Гласът беше не на някой друг, а на едноокия трапер, който се беше опитал да принуди ловеца да участва в стрелбата.

— Да, в катран, в перушина! — зареваха неговите хора.

Веднага към индианеца се протегнаха десет, двадесет ръце. Като че ли по уговорка, между двамата изведнъж се вклини голяма група от хора, така че Олд Файерхенд се видя отделен от вожда. Забеляза само, че бойната секира на червенокожия му приятел проблясна, след което се разнесе многогласен гневен рев.

— Майоре, вие ще отговаряте за това! — извика той на офицера, който стоеше уплашен недалеч от него.

Пусна юздите на черния жребец и се метна на мустанга си. Вече се разнесоха и револверни изстрели. Той изправи коня на задните крака и заби двете шпори в хълбоците му; животното се втурна с един скок сред оплетената маса от човешки тела, ръце и крака и мощните удари с приклада на пушката му свършиха не по-лоша работа от копитата на великолепно животно.

Индианецът се беше защитавал, но тълпата бе попречила на движенията му, беше го притиснала и съборила на земята. Дори и паднал той продължаваше да се отбранява с цялото хладнокръвие на един индианец. Ударите на Олд Файерхенд му позволиха да скочи светкавично и да грабне отново пушката, която бе паднала преди малко от ръката му. Прикладът ѝ започна шумно да се стоварва върху главите на нападателите. Всички закрепяха и завикаха един през друг, пробляснаха остриета на ножове, затрецяха и револверни изстрели. Неколцина бяха ранени, но двамата приятели останаха невредими и Олд Файерхенд извика на вожда:

— То-ок кава — скачай на коня! Индианецът го разбра въпреки крясъците наоколо и се стрелна към черния си жребец, който се беше подплашил и тъпчеше и риташе наоколо с четирите си копита. С един скок се намери на гърба му.

— Уста най — следвай ме! — С тези думи устмънът засили коня си и го подготви за скок. Червенокожият направи същото само чрез едно стисване с бедрата си, тъй като още не беше успял да улови висящата юзда. Той нададе пронизителния победен вик на сиусите, след което двамата се понесоха през плаца към портата. Тя беше затворена, но дървената ограда отстрани беше по-ниска.

— Хо-хо-хии! — извика вождът и прелетя над оградата. Белият го последва.

Разнесе се всеобщ вик на удивление, а конете препуснаха като бесни надолу по склона и след това през равнината. Скоро обаче ездачите можеха да забавят бързия бяг на животните, защото никой не ги преследваше...

[1] Еол — бог на ветровете у древните гърци. — Б. пр. ↑

[2] Уестмъни — така К. Май нарича всички опитни ловци, трапери и авантюристи, скитащи из Дивия Запад. — Б. пр. ↑

[3] Бойна брадва у североамериканските индианци. — Б. пр. ↑

[4] Индианска граница — неофициална и приблизителна граница между „цивилизованите“ и „нецивилизованите“ райони в САЩ през 19 в. ↑

[5] Джърмънс — (англ.) немци. — Б. пр. ↑

[6] Бледоликите с пъстрите дрехи — войниците. — Б. пр. ↑

[7] Zounds! (Англ.) — ей богу, бога ми! Б. пр. ↑

[8] Pshaw! (Англ. — ами, хайде бе — израз на презрение. Б. пр. ↑

[9] Мешърз, господа (амер.) съкращение от френската дума „messieurs“. Б. пр. ↑

2. ОЛД ЗАХ

Отново Олд Файерхенд седеше край лагерния огън. Но тази вечер не беше сам, защото конят му пасеше съвсем наблизно. Винаги можеш да бъдеш по-спокоен, когато имаш край себе си някое добро животно, тъй като често неговите сетива са по-чувствителни от сетивата и на най-опитния ловец. Мустангът надушва приближаването на всякакъв враг и го издава на господаря си чрез страховито пръхтене.

Уестмънът беше напуснал околността на форт Къстър и сега се намираще край източния приток на Паудър Ривър, откъдето се канеше да достигне водите на Уайт Ривър, като мине през Черните Хълмове. Край Уайт Ривър се надяваше да срещне Винету, вожда на апачите.

След като беше напуснал форта с Убиващия Огън, двамата се бяха натъкнали на три предни поста, ала те ги пропуснаха необезпокоявани. Продължиха да яздят нагоре по течението на Бигхорн и скоро се бяха озовали при отреда на тетоните, които очакваха с нетърпение своя предводител.

Веднага беше свикан съветът, където се реши да изчакат да видят първо дали майорът ще удържи обещанието си. Изглежда, че той беше обмислил цялата работа още веднъж на спокойствие, защото наистина след един ден пристигнаха пушките, които бяха обещани като обезщетение. Освен това офицерът поднасяше и извиненията си на вожда. Беше наредил да му съобщят, че съжалява за последния инцидент и че бил наредил веднага да изгонят от форта траперите побойници.

С това мирните отношения между индианците и гарнизона на форта бяха възстановени, но яростта на сиусите от позора на Убиващия Огън, причинен му от разбойниците, никак не им беше преминала. Индианците се заклеха да си отмъстят на тези скитници и се отправиха веднага да търсят следите на „човека с половината лице“ и неговите спътници. Олд Файерхенд нямаше основание да попречи на намеренията им и се беше разделил с Покай-по най-сърдечно.

Беше продължил да язди нагоре по реката, но скоро промени посоката си на изток. След като язди два дена, той се озова на мястото, където лагеруваше сега. На следващия ден имаше намерение да продължи пътя си през Черните Хълмове.

Беше приключил вечерята си и сега остави огъня да изгасне, защото не беше студено и нямаше комари, които да му досаждат. Тъкмо щеше да заспи, когато конят му изпръхтя по онзи начин, който издаваше наличието на нещо подозрително. Той се послуша, но не можа да долови нищо, въпреки че пръхтенето се повтори.

Сега той стана и се отправи към коня си. Животното потърка красивата си глава в рамото му, разтвори ноздри и пое дълбоко въздух откъм юг, откъдето полъхваше лек ветрец. Олд Файерхенд последва тази няма подкана — наистина въздухът носеше със себе си леката миризма на пушек. Но дали тази миризма не идеше от неговия вече угаснал огън, или пък някъде на юг лагеруваха и други хора?

Той трябваше да разбере от къде идва тази миризма и затова се отправи в южна посока. Остави коня си, без да се безпокои за него. Той беше вързан за едно колче, но и да не беше вързан, нямаше да напусне това място, преди господарят му да се беше върнал.

Колкото повече напредваше, толкова по-силна ставаше миризмата, димът ставаше по-гъст и най-последно видя между дърветата светлите отблясъци на пламъците. Сега той удвои предпазливостта си и като застана зад един дебел дъб, успя да различи около огъня двама мъже, които лежах на земята. Бяха бели, които носеха здравето облекло на Дивия запад. И двамата държах оръжията си под ръка, но изглеждаха добродушни хора и не будеха никакво подозрение. Олд Файерхенд се промъкна безшумно още напред, после се изправи и с няколко бързи крачки се озова при тях.

— Гуд ивнинг, добър вечер, мешърз! — поздрави той. — Няма ли едно свободно място при вас край огъня?

Те бяха грабнали пушките си още при неговото появяване, бяха скочили на крака и стояха готови за стрелба. Двамата бяха средни на ръст, но с яки фигури. Единият имаше гладко избръснато лице с остри черти и доста дълъг нос, а другият носеше дълга и широка сплъстена брада, от която надничаше огромен обонятелен орган с форма на краставица.

— Стоп, сър! — каза остроносият. — С какви намерения се разхождате из тази стара гора?

— Тази стара гора — повтори като ехо собственикът на краставицата.

— Свалете пушките си, мешърз! — отговори Олд Файерхенд. — Аз съм само един самотен уестмън, който се радва, че си е намерил другари...

— Охо! Нямате вид на уестмън, мисля аз! Всичко по вас е толкова чисто и излъскано, че едва ли сте могли да видите нещо много от Запада. Откъде идвате, а?

— От форт Къстър.

— А-а! И накъде отивате?

— Към Уайт Ривър, за да се срещна с един приятел, който ме чака там.

— Кой е този приятел?

— Винету, апачът.

— Ха, я виж! Наистина ли? Познавате Винету? Ще трябва да ни обясните! Но преди това ни кажете, какви са вашите благословени спътници?

— Сам съм.

— Сам ли? Да ме гръмнат, ако това е вярно! Хич не ми приличате на човек, който има такава смелост. Освен това би било страшно непредпазливо от ваша страна.

— Непредпазливо от ваша страна! — повтори чернобрадият.

— Благодаря, сър! Да не ме смятате за някой гринхорн^[1]?

— Нещо такова! По дрехите ви няма нито кръпка, ни петно, коланът ви и всичко по него блести от лак и лъснат метал, а въздушната ви пушка за пилци е така излъскана, като че ли току що е излязла от магазина. Но рискът е голям дори и за някой опитен трапер, ако се носи из гората през нощта насам-натам. Из тази хубава гора има много лоши хора, не само червенокожи, но и бели! Но къде е конят ви?

— Конят ви? — обади се отново спътникът му.

— Съвсем близо до реката.

— Тогава доведете го! Ще дойда с вас и тежко ви, ако сте ни излъгали!

Олд Файерхенд тръгна и остроносият закрачи зад гърба му. Когато достигнаха мястото, където беше оставил коня си, и той се

наведе, за да вземе от земята одеялото и пушката си, спътникът му рече:

(Дали в превода, дали от автора, но и тук няма бележка. Пушката си е във Файерхенд, иначе как щеше да бъде определена от двамата като току-що излязла от магазин? Бел. на Виктор <http://bezmonitor.info/>)

— Вярно, казали сте ни истината! Но човече, или имате голяма смелост, или подценявате опасностите, които ви грозят.

— Не се тревожете, мастър! Кръстосвал съм тази опасна местност на дълж и на шир доста често и тук се чувствам като у дома си!

— Egad — ей богу, странно същество сте. Но имате хубав кон, не може да се отрече. Само ездачът, ездачът ме смайва. Вземете коня си и тръгвайте към огъня! Там ще видим, какво има още да си казваме!

Когато се върнаха, остроносият каза на приятеля си:

— Нед Гърд, старий Куне^[2], този човек е наистина съвсем сам и твърди, че познавал гората много добре. Но нека сега да седнем и да се запознаем най-напред! И тъй, кой сте вие, сър?

— Името ми е Уинтър и съм немец, но съм от доста дълго време в Запада, по-дълго, отколкото можете да предположите като гледате лъскавата цев на карабината ми и външния ми вид.

— Хмм, дружбата ви с Винету също потвърждава това. Ще ни разкажете и за нея. Що се отнася до нас, истинските ни имена изобщо нямат значение, защото ние сме доста известни под названието „The both Neds^[3]“. Аз съм Нед Найф^[4], както са ме кръстили благодарение на моя красив дълъг нос, а този тук се казва Нед Гърд^[5], и ако разгледате този заоблен предмет на лицето му, тогава ще разберете правилността на това наименование.

— Ще разберете — потвърди чернобрадият.

— Може би сте чували вече за нас, сър. Ние сме трапери и се числим към хората на Олд Зах^[6], който живее горе недалече от Шайен Ривър. Този път направихме един по-голям ловен поход и сега носим на стария голямо количество кожи. Ще има да се радва страшно много, добрият Зах Хелминг!

— Хелминг! — попита Олд Файерхенд изненадан. — За кого става въпрос?

— Току-що казах: за нашия кърнъл^[7], Олд Зах. Защо се чудите толкова?

— Не познавам този човек — каза Олд Файерхенд. — но неотдавна чух името Хелминг в един разговор, от който заключих, че го заплашва голяма опасност.

— По дяволите, човече, трябва да ни разкажете това!

Олд Файерхенд разказа накратко за престоя си във форт Къстър и за разбойниците, които беше срещнал там и за това, как беше подслушал и част от разговора им. Нед Найф помълча известно време, докато размисляше, после вдигна поглед и каза:

— Споменахте преди малко за водача на тези юнаци, който искал да се състезава с вас по стрелба за чаша бренди. Не можете ли да ни опишете малко по-подробно белега на лицето му, за който стана дума?

— Този негодник имаше наистина само половин лице — отвърна Олд Файерхенд. — От дясната му половина липсва кожата с почти цялото месо, а освен това няма и око. Някога над главата му трябва да се е размахал някой много остър нож.

— Проклятие! Чу ли, Нед Гърд, старий Куне? Това е той! Най-после намерихме следите му! Струва ми се, че ще ни плати старите си дългове!

— Ще ни плати! — кимна Нед Гърд.

— Какво искате да кажете? — попита Олд Файерхенд. — Спечквали ли сте се вече по-рано с този човек?

— Така ми се струва, сър. Трябва да ви кажа, че Олд Зах имаше преди години брат, Хю, който беше намерил много злато оттатък, в Калифорния, в златните мини. Точно преди четири години Хю тръгнал на път, за да посети нашия Зах. Но ми се струва, че никога не е стигнал при него! И то по простата причина, че когато брат му го е очаквал, той лежал мъртъв в гората.

— Мъртъв в гората — обади се като ехо Нед Гърд.

— Убийството е било извършено недалече от скривалището — склад на Олд Зах, само на половин ден разстояние от него — Ние двамата, този многоуважаем Нед Гърд и аз, бяхме съвсем случайно наблизно, чухме викове и довтасахме, колкото да чуем от умирация как се е случило всичко това. Хю Хелминг носел много злато у себе си, искал вече да остави занаята и да заживее спокойно. Пътьом към него се присъединил някакъв едноок тип, който се казвал Джо Бъркърз. Той

го и убил. Нападнал стария човек докато спял, намушил го с нож и го ограбил, малко преди да се появим ние. Отнесохме последния му поздрав до Олд Зах и веднага тръгнахме на път, за да отмъстим това убийство. За съжаление нямахме коне, докато онзи негодник яздеше собствения си кон, а освен това беше отвлякъл и двата коня на Хю Хелминг. Въпреки това бяхме по петите му. Но сатаната пожела да си изкълча крака, тъкмо когато вече почти го бяхме настигнали. Нед Гърд, този славен мъж, продължи да го преследва сам и успя да се счепка с него. Негодникът бил седнал тъкмо да почива, когато той го настигнал. За съжаление куршумът на Нед не улучил, защото едноокият обърнал главата си в последния момент, поне така казва Нед Гърд; но ми се струва, че старият Кун не се е бил прицелил както трябва, хи-хи-хи! Преди още онзи страхлив подлец да може да отвърже юздите на конете си, моят Нед бил вече при него и острието на томахоока му отнесло едната страна от лицето на негодника, така че останал белязан за цял живот. Но и моят Нед получил един куршум отстрани, който дълго време му създаваше големи главоболия и който му попречил тогава да задържи беглеца. Върна се при мен ранен, след което двамата успяхме с големи усилия да се доберем до Олд Зах.

— Да се доберем до Олд Зах — потвърди другият.

— Зах Хелминг, разбира се, тръгна веднага да го преследва с другите мъже — продължи Нед Първи, — но не можа да го открие, защото междувременно следите били заличени от дъжда. През изминалите четири години слушахме доста често за злодеянията на Джо Бъркърз, Едноокия. Най-напред се появи при форт Бентън, където важничил и прахосвал нъгитс^[8] за каквото му падне. Проиграл хиляди долари. Но когато Олд Зах пристигнал във форт Бентън жаден за отмъщение, птичката била вече отново излетяла. По-късно го видели долу, в Санта Фе, после в Бентсфорт и навсякъде, където се появеше, бяха извършвани големи разбойничества. Но никога Олд Зах или някой от нашите хора не успяха да го заловят; винаги закъсняваха. И така, сега той е събрал цяла банда около себе си и дори се кани да ни дойде на гости. Надявам се, че ще му се отрази добре!

— Ще му се отрази добре! — забеляза Нед Втори дълбокомислено.

— Струва ми се, човече, че ще тръгнете с нас. Но я ми кажете, колко са трамповете^[9], които е събрал онзи негодник?

— Мисля, че не са по-малко от четиридесет — отговори Олд Файерхенд.

— Гръм и мълния! Хубава цифра, след като ние заедно с вас правим една дузина. Изглежда, че ще трябва да изковем някой превъзходен план и да подмавим тези типове в клопка.

— В клопка — промърмори чернобрадият.

— Ще имаме може би и други съюзници — гласеше отговорът на Олд Файерхенд, — защото мога да ви издам, че по петите на този негодник е Покай-по, вождът на тетоните, заедно с отред от воините си, за да си отмъстят за гаврата с вожда им.

— Но човече, съвсем не ми е приятно да чуя това, което казахте. В такъв случай ще си имаме работа и със сиусите, дори ако преди това томахооките им изядат Едноокия и трамповете.

— Ако ги изядат преди това — съгласи се другият Нед.

— Не се безпокойте, тетоните няма да ни сторят нищо лошо. Направих една услуга на Убиващият Огън и с него станахме големи приятели!

— Блес май соул^[10], ама странен човек сте вие. Как така се сприятелявате с Винету, а после пък започвате дружба с тетона, нали двамата са врагове!?

Ловецът разказа с няколко думи за срещата си с Покай-по и за последвалите събития във форт Къстър. Нед Найф плясна от удоволствие по бедрата си и каза възхитено:

— Но сър, тази работа не е чиста! Никога не съм чувал името Уинтър из тези благословени ловни полета, а вие твърдите, че сте преживели най-чудни приключения въпреки излъсканата ви пушка и облеклото на гринхорн. Я казвайте, кой сте всъщност?

— Вече ви казах, че се казвам Уинтър. Но вярно е, че тук в Запада съм по-известен под името Олд Файерхенд.

— Олд Файерхенд! Е, сега се прояснява в старата ми глава. Нед Гърд, старий Куне, къде ти бяха очите и защо остави твоя Нед Найф да плямпа разни врели-некипели! Трябва да ви стисна ръката, сър! За нас е голямо щастие и огромна радост, че ви срещнахме. Сега може би изобщо няма да имаме нужда от сиусите, за да турим край на злодеянията на Едноокия!

— Край на злодеянията — извика и Нед Гърд въодушевено, като се добра до лявата ръка на Олд Файерхенд, докато десницата на ловеца

се намираше във владение на Нед Найф, който я разтърсваше здравата.

— Добре, добре, мешърз! Обещавам ви да отидем заедно при Олд Зах и да подготвим топъл прием на Джо Бъркърз. С Винету, когото исках всъщност да срещна, не сме уговорили някой определен ден, така че срещата ми с него може спокойно да бъде отложена с няколко дена. Нека сега обаче да поспим, защото утре ни чака твърде много работа. Ще трябва да бързаме, за да не може Да ни изпревари едноокият подлец; иначе той би заварил Олд Зах непредупреден и неподготвен!

Така скоро обаче двамата не бяха съгласни да лягат да спят и Олд Файерхенд трябваше да отговори на още немалко въпроси, докато найсетне се завиха в одеялата си. Ала едва слънцето бе докоснало хоризонта на изток и тримата бяха вече бодри на крака и се метнаха на конете си, за да потеглят към жилището на Олд Зах.

Насочиха се към границата между Уайоминг и Дакота. Пътят през Черните планини беше лош и тежък, минаваше все през мрачни местности. Късно следобед пред тях се появи гора; клоните на дърветата започваха да растат толкова нависоко, че между стволите оставаше достатъчно място за ездачите. Теренът започна да се изкачва; трябваше да преодолеят една доста стръмна височина, след което се озоваха на плато, където високата гора бе заменена от храсталаци, между които растеше трева. Тук двамата Нед направиха внезапен завой. Остроносият измина в галоп известно разстояние, посочи с ръка пред себе си и каза:

— Пристигнахме.

Бяха спрели на ръба на дълбок яйцевиден басейн, чиито стени представляваха отвесно спускащи се скали. Тази огромна дупка в земната повърхност приличаше твърде много на огнедишация кратер на някоя планина. На около сто метра под тях, на дъното на този кратер, се разпростираше езерото Шайен, което сигурно имаше диаметър от един час път. Езерото нямаше притоци, но положително в дълбините му се намираха няколко извора, защото от него изтичаше значително количество вода, която беше пробила скалите, заобикалящи басейна в североизточна посока, след което, както обясни Нед Найф, се вливаше в близката Шайен Ривър. Водата се оттичаше през процепа в скалите, който беше широк най-много два метра и представляваше единствената възможност да се проникне без особени трудности до

езерото, тоест, във вътрешността на някогашния кратер. Наблизо до този процеп се намираше и единственото място, от което можеше да се слезе без особено голяма опасност в тази пропаст и отгоре. Оттам започваше да се спуска надолу до дъното на кратера-стръмен, но все пак проходим улей, който очевидно беше проправен от снежните води, които се спускаха след зимния период по този път до езерото. Иначе на никое друго място не се забелязваше никаква възможност да с слезе с коне до долу, а дори и за някой опитен алпинист това слизание би било твърде тежко. На север и на запад можеха да се видят някои високи и стройни борове, които бяха израсли от скалите право нагоре, но един по-добър наблюдател скоро би разбрал, че пълзящите растения и тръните бяха прикрили измамно-опасните места, пукнатините, процепите и дупките в скалите. На юг обаче острите зъбери на скалите се спускаха почти отвесно към дъното на този огромен котел. Наистина тук и там имаше по някоя издатина, някоя тясна площадка или някаква друга неравност, но за да се изкачиш или да слезнеш оттам, трябваше преди всичко направо да презираш смъртта.

Тримата мъже се отправиха към разположения на изток воден улей, който беше сух по това време; с най-голяма предпазливост и при много трудности те успяха бавно да се спуснат до езерото. Долу навлязоха в скалния процеп, през който изтичаше водата от езерото и който беше толкова тесен, че покрай бясно пенещия се поток оставаше място, колкото да мине само един конник. Пътят беше твърд и каменист и при настъпващото смрачаване бе особено трудно да се язди по него.

След около четвърт час в течащия надолу поток се вля друг, по-малък поток, който идваше отляво, където скалите отстъпваха малко навътре. Устието на този поток беше прикрито от храсталаци. Нед Найф обясни на Олд Файерхенд, че на това място се намира входът към тайния склад на Олд Зах, до който можело да се стигне както откъм езерото, така и откъм Шайен Ривър.

Тъкмо докато говореше полувисоко, откъм гъсталака около устието на потока се разнесе глас:

— Кой е там?

— Двамата Нед, старий Куне — отговори остроносият, — сигурно все още ще ни познаеш. Доведохме един добър приятел, ама ще има да се чудиш, като чуеш името му!

Главата на поста се подаде иззад храстите и след кратка размяна на поздрави тримата отпавиха конете си във водата и навлязоха в каньона на страничния поток. След няколко минути клисурата се разшири и пред очите им се показа широко място, което беше покрито с дървета и заобиколено отвсякъде с отвесни скали.

В средата се беше образувала една от онези малки горски поляни, които обикновено носят името сторм-геп^[11], защото се образуват, когато някоя буря изкорени огромно дърво, което при падането си събори по-тънките дървета наоколо и по този начин образува свободно място сред вековната гора; с помощта на брадвата и огъня ловецът превръща ямата от коренището му в таен склад, който постоянно се използва от ловците като скривалище на кожи и други стоки, представляващи примамлива плячка за индианците. На това открито място беше запален бял огън^[12], около който се бяха настанили няколко души с типичната дива външност на горяни. В дъното редом с високите и нагъсто израсли борови дървета бяха избуяли гъсти храсти, из които от дясната страна се провираше малкия поток, за да излезе през каньона навън и да се влее в изтичащите води на езерото Шайен. Още по-навътре отляво, точно където свършваше откритото място и започваха гъстите храсталаци, се намираще малък блокхауз^[13], пред чиято врата стоеше един мъж.

— Олд Зах, сър! — обади се Нед Първи, като посочи към него.
— Елате, ще отидем първо при него!

— При него! — повтори Нед Втори.

Те накараха конете си да излязат на брега и скочиха на земята. Великанската фигура на Олд Файерхенд събуди любопитството на всички.

Олд Зах направи няколко крачки към тях. Неговото телосложение отстъпваше твърде малко на Олд Файерхенд. Дългата му бяла коса се спускаше на вълни до широките му рамене. Блясъкът на големите му сини очи не се беше загубил още от възрастта. Вятърът и слънцето, снегът и дъждът, жегата и студът бяха оставили следите си по мъжествените черти на лицето му; от цялото му тяло лъхаше сила, която нито годините, нито тежкия труд бяха могли да сломят. Нед Найф се приближи с важни крачки до него, за да му пошепне на ухото голямата новина. Очите на стария се отпавиха към ловеца с щастливо изражение.

— Добре дошъл, сър, при нас, обикновените трапери! Старите ми очи се радват да видят един от най-прочутите герои на Запада. Моят верен Нед Найф ми съобщи току-що какво ви е довело при нас. Считаю, че днес е най-щастливият ден в живота ми, защото мога да поздравя Олд Файерхенд и същевременно научих вестта, че убиецът на моя нещастен брат идва насам. Вие знаете, сър, какво ми е причинил този Джо Бъркърз и се надявам, че скоро ще угасне и второто му око.

Той подаде ръка на Олд Файерхенд, който я разтърси здраво.

Двамата Нед хванаха юздите на конете, за да ги отведат в ляво под дърветата, където те можеха да пасат при другите животни и където за конете беше построен навес.

Олд Зах и Олд Файерхенд влязоха в блокхауза. Олд Зах сложи ръка на устата си и издаде особения вик на прерийната кокошка, с който събра всички свои хора. Къщата се състоеше само от две помещения — едно по-голямо предверие, което служеше като всекидневна, и друго по-малко помещение, където имаше най-обикновени постели. Предверието, където се събраха всички трапери без поста Джек Хопкинз, беше направено най-обикновено, без всякакъв стремеж към изящество. Процепите между отделните трупи бяха запълнени с мъх, а светлината влизаше в това помещение само през два тесни малки отвора от двете страни на вратата. Но част от стените беше покрита с кожи и оръжия от всякакъв вид. Вътре имаше и една дълга недодялана маса, а край нея няколко пейки и дървени пънове, които служеха за столове.

— Слушайте, момчета — започна Олд Зах, — този човек, когото виждате тук, не е кой да е — това е Олд Файерхенд!

Радостно учудване обхвана малката група и като издаваха всевъзможни и невъзможни възгласи, всички се забутаха към ловеца, за да му изкажат своето сърдечно и неподправено уважение. Скоро обаче бурните възгласи утихнаха, защото водачът им продължи:

— Онова, което е довело този уважаван от всички нас уестмън в нашето скромно поселище, може да се каже с няколко думи: Джо Бъркърз, Едноокия, когото търсихме безуспешно цели четири години и с когото имаме много голяма сметка за уреждане, напредва към нас начело на около четиридесетима пладнешки разбойници, за да ни нападнат, избият и да оплячкосат плодовете на нашия труд. Как се е стигнало дотам и откъде Олд Файерхенд е научил тези неща, това

може да разберете и от двамата Нед. Може би няма да бъдем съвсем сами срещу бандитите, защото по следите на Едноокия се движел отряд от индианци, които са приятелски настроени към нас. Но за всеки случай ще вземем необходимите мерки! Всеки от вас знае, какво трябва да направи и по какъв начин ще посрещнем такова нападение! От само себе си се разбира, че през време на борбата ще отстъпя с радост ръководството на Олд Файерхенд. Преди всичко трябва да отиде някой навън при Джек Хопкинз, за да го уведоми и да подсили охраната. Уот Роли, стегни си колана и излез навън! На всеки два часа постовете да се сменят!

— Не забравяйте да превърнете белия огън в червен^[14] — добави Олд Файерхенд, — Но впрочем, мешърз, бъдете готови, защото въпреки че неприятелят не може да се очаква веднага, ние трябва да се съобразяваме с всякакви непредвидени събития, които могат да настъпят.

Малката група се пръсна отново и сега Олд Файерхенд и Олд Зах останаха сами и завързаха сърдечен разговор. Пред тях беше поставен печен еленов бут и докато ядяха, Олд Зах разказа какви предпазни мерки ще бъдат взети за отблъскване на евентуално нападение.

— Ако положението ни стане тежко, разполагам с още едно страшно средство — заключи той. — Погледнете, сър!

Той влезе в задното помещение на блокхауза и отвори малка вратичка, която едва се виждаше и водеше навън, в храсталака, който започваше зад къщата. После Зах Хелминг се обърна и дръпна до себе си един шнур, направен от бизонова кожа: входната врата се затвори. Сега той отмести една от постелите и в земята се откри малка дупка, от която до стената водеше тясно почти незабележимо улейче; ако човек се взреше по-добре, щеше да забележи в улея фитил.

— Разбирате ли какво е това, сър?

Олд Файерхенд кимна. Съоръжението беше направено, за да може да се затвори неприятелят в блокхауза, след като е бил подмамен вътре; после траперите можеха да избягат през задната вратичка и да вдигнат къщата във въздуха заедно със затворените. Така наречените „dark and bloody grounds“^[15] не са почва, в която вирее цветето на милосърдието.

— Кожите сме скрили в няколко дупки в скалите — продължи старият, — така че ако опре ножът до кокъла, спокойно можем да

запалим фитила.

— Уел, сър — кимна Олд Файерхенд, — да се надяваме, че няма да стигнем до употребата на това последно средство. А сега искам да изляза до поста; после може би ще отида и по-надалеч, за да се запозная с околността и да се огледам за трамповете.

В този момент отвъд се разнесе викът на прерийната кокошка. Веднага след това изтрещя изстрел и остър вик проехтя в нощта. Двамата мъже излязоха бързо от предния вход на блокхауза и се устремиха заедно с другите трапери към входа за каньона, откъдето се разнесоха и други изстрели. Уот Рали се появи запъхтян от тичане:

— За бога, кърнъл, негодниците са вече тук. Очистиха нещастния Джек Хопкинз, тъкмо когато стигнах до поста. Не можех да защитавам входа и едва си отървах кожата. Те са по петите ми!

И ето вече се долови шумът от чупене на клони и от многобройни приближаващи крачки. Разнесоха се и тихи подвиквания. В неясния мрак в края на поляната се появиха фигури.

— Бързо вътре в къщата! — извика Олд Зах и нападнатите се втурнаха към блокхауза, който им предлагаше закрила. Един от тях обаче не можа да го достигне, защото падна на земята, улучен от куршумите на неприятеля, но и неколцина от нападателите останаха да лежат на земята стенойки, посрещнати от куршумите на траперите. Ловците затвориха вратата на къщата и бързо свалиха от стените всички оръжия и други по-ценни предмети, за да избягат с тях през задната вратичка към храсталака. Едва последният от тях бе напуснал задното помещение, когато чуха, че неприятелят вече нахлу в блокхауза, тъй като вратата му едва се затваряше и не представляваше никаква пречка за него.

Захариас Хелминг беше запалил скрития фитил с пункса^[16] си, след което беше подлостил задната врата с тежки резета. Сега, застанал зад блокхауза, той се послуша няколко секунди, после бързо дръпна споменатия шнур от бизонова кожа, като по този начин затвори бързо и здраво и предния вход; майсторски изработените резета, поставени за тяхната сигурност, бяха изолирали сега бандитите от външния свят и страхливите им викове скоро доказаха, че бяха осъзнали в каква опасност се намират: опитваха се да се измъкнат от затвора си с отчаяни удари на брадвите си, като при това бяха

подпомагани и отвън от онези, които не бяха успели да влязат в блокхауза.

— Най-малко половината са вътре — прошепна Олд Зах — и няма да избягнат гибелта си! Хайде, момчета, да минем тихо през храстите, да заобиколим скривалището и след това по потока напред!

Той забърза пред всички, а Олд Файерхенд и останалите го последваха безшумно през храсталаците по една пътечка, която описваше настрани една дъга и стигаше до потока; малкият отряд нагази във водата на потока и като се придвижваше бавно и предпазливо, успя да се промъкне обратно до поляната. Там, където потокът излизаше от храстите на открито, изходът беше ловко маскиран с няколко по-гъсти храсти, така че можеха зад тях спокойно да наблюдават поляната.

Бяха изминали само няколко минути. Пред блокхауза стоеше част от нападателите, които се мъчеха да отворят със секирите си път на затворените, а неколцина други се бяха прикрили зад дърветата и държаха пушките си насочени към храсталаците. Внезапно последва страшна експлозия, от която земята се разтресе и предизвика в скалите зловещо многогласно ехо; огромен огнен фуниеобразен стълб се издигна на мястото, където допреди малко се намираше блокхауза, като увлече със себе си дървени късове. Онези, които се намираха в къщата, бяха станали сигурно на парчета, но и още двама от стоящите наоколо бяха убити от експлозията. Останалите се разбягаха с викове на ужас и се изпокриха при другарите си зад дърветата.

В този момент откъм входа на каньона се разнесе див разкъсващ нервите вик. „Хо-хо-хи-и!“ — проехтя индианският боен вик и разбойниците, както и траперите, чуха бързото приближаване на тетоните в тъмната нощ.

— Покай-по! — прозвуча откъм храсталака мощен глас. — Тук се намира Олд Файерхенд с бели ловци, а между нас и твоите воини са последните оцелели живи трампове от форт Къстър! Напред, нападнете ги воини на сиусите!

Той разтвори храстите и изскочи от потока, за да се нахвърли върху обградените разбойници.

— Hang it all^[17]! — обади се сега и Джо Бъркърз. — Значи трябва да благодарим на Олд Файерхенд за тази клопка! Почакай само, момчето ми, ще ми платиш за това!

Той изскочи иззад дървото, където се беше скрил, и се втурна към уестмъна. Но край него внезапно изникна фигурата на Олд Зах, който се нахвърли върху Едноокия със страшна ярост. Томахооките на двамата се срещнаха и се строшиха и веднага след това двамата смъртни врагове се счепкаха в безмилостна борба.

Олд Файерхенд нямаше възможност да се притече на помощ на стария, защото пред него и пред другите се изпречиха по неколцина заслепени от гняв трампове. Очите му запламтяха от огъня на битките, дългите му сиви коси се развяваха около главата му като грива, а онзи който попаднеше под секирата му, беше загубен. Когато и последният от противниците му се строполи на земята, той си пое дъх и се обърна към Хелминг, който все още беше счепкан с Джо Бъркърз; двамата Нед също се опитваха да му се притекат на помощ. Преди обаче приятелите да могат да стигнат до двамата, които се биеха ожесточено и се търкаляха насам натам, Олд Зах нададе задавен стон и се отпусна на земята, а Джо Бъркърз почти падна върху него, като се мъчеше да извади ножа си, забит в гърдите на падналия под него човек.

Междувременно бяха пристигнали и тетоните, които покосиха останалите трампове. С бързи скокове изневиделица се появи Убиващият Огън: — Покай-по си отмъщава! — извика той пронизително. Хвана олюляващия се Бъркърз за косите с лявата си ръка, а в дясната проблясна ножът му. Последваха три светкавични рязвания с ножа, силно дръпване и той държеше в ръката си косата с кожата на живо скалпирания. Трампът се строполи със страшен рев върху безжизненото тяло на Олд Зах, но веднага след това разгневените червенокожи го отвлякоха настрани.

Олд Файерхенд коленичи до умиращия Хелминг. Последният отвори с мъка очи и угасващият му поглед отправен към ловеца излъчваше благодарност. — С мен е свършено, но нещастният ми брат е отмъстен. Копайте в земята, където беше леглото ми, сър, и там ще... намерите завещанието ми. Бъдете добър... към моите... верни... добри... хора...!

Погледът му угасна и Олд Файерхенд затвори очите му дълбоко развълнуван.

Двамата Нед и останалите трапери стояха наоколо със сълзи на очи. Червенокожите се бяха оттеглили тихо от полесражението само по знак на вожда си. Покай-по се беше облегал на едно дърво на

известно разстояние със скръстени на гърди ръце и наблюдаваше малката групичка с толкова голямо съчувствие, колкото можеше да покаже в случая един индиански воин.

Скоро след това започнаха да се приготвят да погребат мъртъвците. Олд Зах беше погребан заедно с другите двама от хората си, които бяха паднали в битката, под една надвиснала скала, докато труповете на трапите бяха отнесени с помощта на червенокожите до езерото през каньона, за да им бъде изкопан общ гроб по-надалече от мястото за вечен покой на защитниците на блокхауза. Джо Бъркърз, Едноокия, се намираше също при тях, тъй като червенокожите му бяха светили маслото, както и на останалите му съучастници.

На това място се беше разиграла една от безбройните страшни драми, които бяха толкова често явление в Дивия Запад през осемнадесетото и деветнадесетото столетия. С изчезването на червенокожата раса тези драми намаляват все повече и повече. Но не бива да се мисли, че изчезващият червенокож народ е единствената причина за тези събития. Индианецът, обичаше битките, обичаше ги просто и страстно, което отговаряше на неговия характер, но той беше пряк, горд и справедлив, докато подлостта и коварството на белите нашественици не всадиха у него по неизбежност злоба и лукавство.

Убиващият Огън и воините му се разделиха скоро с Олд Файерхенд и траперите като приятели, за да се върнат у дома си, в ловните полета на тетоните. Белите останаха да чакат да угасне огънят от блокхауза, за да могат да копаят на мястото, където по-рано беше леглото на Олд Зах. Намериха завещанието на стария трапер, увито в пергамент, и се оказа, че богатството му съвсем не беше толкова голямо, колкото твърдяха хорските слухове. Нъгитс и друго самородно злато той изобщо не притежаваше, но имаше солидна сума в една банка в Санта Фе, от която беше завещал значителна част на своите верни хора, а всичко останало трябваше да послужи за благотворителни цели.

Олд Файерхенд се посъветва с траперите, след което решиха най-напред да потърсят Винету, а после да отидат заедно до Санта Фе, за да изпълнят последната воля на Олд Зах. — А след това, добри хора, — каза Олд Файерхенд, — мисля, че ще дойдете с мен чак до Манкицита, където самият аз притежавам подобен таен склад и припечелвам нещо от лова заедно с една група от смели уестмъни. Който веднъж е

навикнал да живее в „мрачните и кървави поля“, не може повече да ги напусне, свикнал е на всичките им прелести, ужаси и тайни!

— Добра дума казахте, сър — обади се Нед Първи, като му разтърси сърдечно ръката. — Искам да ви благодаря от името на всички наши хора за това предложение. Никога няма да съжалявате, че сте ни приели в редиците на вашите другари. Ние сме обикновени хора и много обичахме нашия Олд Зах; ще тъгуваме дълго за него, но ще ви служим също така вярно, както и на него!

— Вярно, както и на него! — потвърди Нед Втори и една сълза се търкулна на черната му брада, издавайки неговата тъга и вълнение.

[1] Гринхорн — (англ.) неопитен, „зелен“ човек. Б. пр. ↑

[2] Кун — съкращение от ракун (миеща се мечка), употребява се като обръщение между близки приятели. Б. пр. ↑

[3] The both neds — (англ.) двамата Нед Б. пр. ↑

[4] Нед Найф — (англ.) Нед Ножът Б. пр. ↑

[5] Нед Гърд — (англ.) Нед Гърд Б. пр. ↑

[6] Зах — Захариас Б. пр. ↑

[7] Кърнъл — полковник, в случая предводител. Б. пр. ↑

[8] Нъгитс — (англ.) самородни златни зърна. Б. пр. ↑

[9] Трамп — (англ.) скитник, разбойник. Б. пр. ↑

[10] Блес май соул — (англ.) бога ми, за бога! Б. пр. ↑

[11] Сторм-геп — (англ.) буквално „дупка от буря“. Б. пр. ↑

[12] Бял огън — така се нарича големият буен огън, пален от белите. Б. пр. ↑

[13] Блокхауз — Къща, изградена от дървени трупи, устойчива на студ и вражески нападения. Б. пр. ↑

[14] Червен огън — огън поддържан по маниер на индианците — с малко дърва, малък пламък, като дървата горят само с единия си край, вътрешния, защото се поставят радиално и се добухват постепенно. Б. пр. ↑

[15] Dark and bloody grounds (англ.) „Мрачните и кървави поля“ — популярно по-рано название на Дивия Запад. Б. пр. ↑

[16] Пункс — прерийно огниво. Б. пр. ↑

[17] Hang it all! — (англ.) — по дяволите! Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.